

Η δικαιοσύνη στα γρανάζια της πολιτικής εξουσίας

Είναι πράγματι αξιοπερίεργο και καταδεικνύει την απαξίωση της πολιτικής ηθικής και την υποβάθμιση του νομικού μας πολιτισμού, η καταρχήν επίκληση από έναν κυβερνητικό υπάλληλο και μάλιστα του γραφείου του πρωθυπουργού, του δήθεν δημοσιογραφικού απορρήτου, προκειμένου να αρνηθεί να καταθέσει στοιχεία, τα οποία ε γνώριζε και τα οποία θα υποβοηθούσαν το έργο της Δικαιοσύνης για την ανεύρεση της αλήθειας και την άσκηση διώξεων κατά των εμπλεκόμενων προσώπων και η εκ των υστέρων υπαναχώρηση και άτακτη αλλαγή πορείας και η συμμόρφωση με τις εκ του νόμου υπαγορευθείσες επιταγές.

Η προκλητική αυτή ενέργεια, που δεν στερείται ποινικής απαξίας, δεν είναι παρά ακόμα ένας κρίκος στην ατελείωτη δυστυχώς αλυσίδα των κραυγαλέων παραβιάσεων των κανόνων σύννομης λειτουργίας της έννομης τάξης. Κορύφωση σ' αυτό το δράμα αποτελεί το γεγονός της προφυλάκισης μιας γυναίκας, που, ανεξάρτη-

Λειτουργεί εντός του χώρου της Δικαιοσύνης σύστημα «δουρείου ίππου», που προσπαθεί να καθυποτάξει την ανεξάρτητη λειτουργία της

τα από την τυχόν ενοχή της, οδηγείται «σιδηροδέσμια» στις φυλακές, ενώ δεν φαίνεται να συντρέχουν στο πρόσωπό της οι νόμιμες προϋποθέσεις γι' αυτό, υπό το πλέγμα ενός τεχνητά διογκωμένου κατηγορητηρίου με νομικές ακροβασίες και υπερβολές, που προκαλούν τον κλευασμό ακόμη και των φοιτητών Νομικής.

Δυστυχώς, λοιπόν, για ακόμη μια φορά, γινόμαστε βουβοί θεατές της εξέλιξης μιας καθημερινής σήψης, αφού τα φαινόμενα αυτά, σε συνδυασμό με τα πρόσφατα σκάνδαλα περί ομολόγων, υποκλοπών κ.α., δεν προκαλούν μόνο το κοινό περί δικαίου αίσθημα, αλλά αποδεικνύουν ότι λειτουργεί εντός του χώρου της Δικαιοσύ-

νης σύστημα «δουρείου ίππου», που προσπαθεί να καθυποτάξει την ανεξάρτητη λειτουργία της Δικαιοσύνης στα πολιτικά και επικοινωνιακά κελεύσματα της εκτελεστικής εξουσίας.

Οι συντονισμένες αυτές μεθοδεύσεις, σε συνδυασμό με τον πολιτικό και επικοινωνιακό αντίκτυπο των γεγονότων αυτών, δημιουργούν την πεποίθηση περί δομημένου συστήματος διαπλοκής της εκτελεστικής με τη δικαστική εξουσία, που ξεκινά από επίορκους (ευτυχώς ολίγους) ανώτατους λειτουργούς της Δικαιοσύνης, οι οποίοι ως «νέοι Φάουστ» έχουν πουλήσει την ψυχή τους στο πολιτικό κατεστημένο και καταλήγει στον φυσικό δικαστή, που ενεργεί μέσα από φοβικά σύνδρομα, εξαρτημένη συνείδηση και ανελευθερία σκέψης και καταλήγει σε επιβεβλημένες και προειλημμένες αποφάσεις.

Συγχρόνως, ο μίτος της Αριάδνης φαίνεται να μην έχει ακόμη ξετυλιχτεί πλήρως, αφού μέρα με τη μέρα γινόμαστε μαριονέτες στο θέατρο του παραλόγου. ●